

Arrest

nr. 233 378 van 2 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 november 2019 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 10 april 2019, als ouder van een Belgisch minderjarig kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. In antwoord op deze aanvraag neemt de gemachtigde van de bevoegde minister op 9 oktober 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.04.2019 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Marokkaan

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde [B.,Y.] [RR ...], in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980.

Het verblijfsrecht van betrokken wordt geweigerd op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Overwegende dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan diefstal waarvoor hij op 29.04.2019 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden.

Overwegende dat betrokkene op 10.12.2013 een inreisverbod voor 3 jaar heeft gekregen voor het feit dat hij hier in België geen officiële verblijfplaats had en er op 09.12.2013 door de politie van Antwerpen een PV (AN.17.LB.175966/2013) werd opgesteld voor poging tot diefstal.

Overwegende dat betrokkene op 02.05.2018 opnieuw een inreisverbod voor 2 jaar heeft gekregen voor het feit dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel heeft gehouden en door de politie van Antwerpen op heterdaad betrapt werd voor diefstal uit een voertuig (PV AN.18.LB.051235/2018)

Overwegende dat betrokkene reeds 6 aanvragen tot gezinshereniging heeft ingediend en daaropvolgend steeds een weigeringsbeslissing heeft ontvangen. Hij koos er telkens voor geen gevolg te geven aan de opgelegde bevelen om het grondgebied te verlaten.

Uit de aard, de ernst en de recentheid en het recidive karakter van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het feit dat betrokkene steeds opnieuw feiten heeft gepleegd, niet tot inkeer is gekomen en zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven die de fysieke integriteit en de veiligheid van de burgers aantasten, getuigt van het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het feit dat betrokkene op 02.11.2014 vader is geworden van een Belgisch kind [B.Y.], heeft hem niet weerhouden om misdrijven te plegen. Bovendien werden er geen bewijzen voorgelegd van een uitzonderlijke afhankelijkheid van het kind tegenover betrokkene.

Verder is er bij onderhavige beslissing wel degelijk rekening gehouden met de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand en de sociale en culturele integratie in het Rijk van betrokkene.

Vooreerst wat de duur van het verblijf betreft kan worden gesteld dat betrokkene vóór de aanvraag gezinshereniging op 10.04.2019 reeds sedert 2013 illegaal verbleef op het grondgebied. Getuige daarvan zijn de vele bevelen om het grondgebied te verlaten die in zijn dossier zijn terug te vinden. Als kers op de taart verkreeg hij op, zoals eerder aangehaald, twee maal een inreisverbod. In plaats van terug te keren naar zijn land van herkomst om de opheffing van zijn inreisverbod te vragen bij de diplomatieke diensten besloot betrokkene deze bevelen niet op te volgen en verblijft betrokkene rees lange tijd illegaal op het grondgebied, echter uit illegaal verblijf kunnen geen rechten worden opgebouwd.

Wat betreft de economische situatie zijn er geen aanwijzingen in het dossier dat betrokkene heden is tewerkgesteld. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt door zijn aanvraag gezinshereniging en de afgifte van het AI en hij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Het verblijfsrecht in toepassing van artikel 43 van de wet van 15/12/80 wordt geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"1. Gebrekkige en onzorgvuldige motivering in het licht van artikel 43 Vw.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

In casu is de aanvraag tot gezinshereniging afgewezen op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet; verzoeker zou een actueel gevaar betekenen voor de openbare orde.

Verwerende partij baseert zich op één strafrechtelijke veroordeling en een aantal PV's.

Deze veroordelingen leiden gedaagde ertoe aan te voeren dat verzoeker een actueel risico vormt op gevaar voor de openbare orde.

In het vernietigingsarrest nr. 175 286 in de zaak RvV 188 113 van 23 september 2016, is de weigeringsbeslissing van DVZ vernietigd aangezien niet voldoende is aangetoond dat er een actueel risico voor de openbare orde bestond op het moment van de beslissing.

"De Raad wijst erop dat het vaststellen van het werkelijk en actueel karakter van een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de regel vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ, Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09)).

In casu dient de Raad na te gaan of de gemachtigde zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling maar effectief op een zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid."

Verzoeker stelt ernstig vragen of er op een zorgvuldige en kennelijke redelijke wijze geoordeeld is dat er op basis van twee strafrechtelijke veroordelingen tot een ernstige bedreiging in de zin van artikel 43 Vreemdelingenwet kan besloten worden.

In de bestreden beslissing wordt namelijk niet verduidelijkt dat er aan de veroordeling omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid.

Evenmin verduidelijkt de gemachtigde dat er elementen zijn die erop wijzen dat verzoekende partij de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Dat zij verwijst naar PV's uit het verleden waarvan de inhoud niet ter kennis werd gebracht van verzoeker. Dat gedaagde evenzeer niet verduidelijkt welke gevolgen er werden gesteld aan deze PV's zodat ze bezwaarlijk de schuld van verzoeker aantonen laat staan iets zeggen over de gevaarlijkheid en neiging tot recidive van verzoeker.

Dat gedaagde ten onrechte stelt dat verzoeker steeds opnieuw de feiten pleegt. Dat het evenzeer onterecht is dat zij stelt dat verzoeker de fysieke integriteit en veiligheid van de burger aantast.

Evenwel is het gedaagde die verzoeker confronteert met dit gegeven zonder dat hij de kans heeft gehad relevante feiten inzake zijn beweerdelijk "actueel werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormend zijn voor het fundamenteel belang van de samenleving".

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet.

Dat verzoeker van mening is dat een dergelijke beslissing steeds dient te worden voorafgegaan aan het horen van hemzelf daar dergelijke beslissing bezwaarlijk als voorzienbaar kan worden aanzien.

Verzoeker meent dan ook dat hij gehoord had moeten worden inzake zijn situatie.

Artikel 43 Vw. waarop de gemachtigde zich bij het uitvaardigen van de beslissing beroept, is een gedeeltelijke omzetting van artikel 27 van de richtlijn.

Artikel 27 van richtlijn 2004/38/EG 35) bepaalt:

„1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verbond houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

(...)”

2. Schending van het redelijkheidsbeginsel en het principe van de proportionaliteit

Relevante rechtspraak EVRM

Verzoeker verwijst naar vaste rechtspraak van het EVRM waarin wordt bepaald dat er dergelijke situaties in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven enerzijds en de openbare orde anderzijds.

Meer in het bijzonder verwijst verzoeker allereerst naar het arrest Nunez v. Noorwegen waarin werd bepaald dat staten ertoe gehouden zijn om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

1

Verzoeker verwijst vervolgens naar het arrest Boulif v. Zwitserland dd. 2.8.2001 waarin het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die als leidraad dienen voor het maken van deze billijkheidsafweging.

Dit zijn de volgende criteria:

- Aard en de ernst van de strafrechtelijke inbreuken;*
- De tijdsduur van het verblijf in het gastland;*
- De tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;*
- De nationaliteit van de betrokkenen;*
- De gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval; de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;*
- De vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie;*
- De kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;*

- De ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- Het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

In geval van een weigering aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet dient verwerende partij een belangenafweging te maken waarbij de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij en zijn gezin in overweging worden genomen.

De motivering in casu schendt zowel het motiveringsbeginsel als ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel en dient derhalve te worden vernietigd. Er wordt geen noemenswaardige billijkheidsafweging gemaakt.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van 43 van de vreemdelingenwet. Artikel 43 en volgende van de vreemdelingenwet vormen inderdaad, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift stelt, de omzetting van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, die een beperking van het vrij verkeer voorziet om redenen van openbare orde.

Inzake de redenen van openbare orde, zoals vermeld in artikel 43 van de vreemdelingenwet, wordt in artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet vermeld dat de beslissingen zoals vermeld in artikel 43 van de vreemdelingenwet, in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid van de burger van de Unie. Het gedrag van het familielid van een burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving. Artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat werd hersteld en vervangen door artikel 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017), vormt een omzetting van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden. Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over de openbare orde en de nationale veiligheid, ontwikkeld in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontleen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14, alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar

een eventuele weigering van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert.

Artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44bis van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel.”

Artikel 43, § 2, van de vreemdelingenwet stipuleert dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 66).

De bestreden beslissing weigert verzoekers aanvraag op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet omwille van de vaststelling dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal waarvoor hij op 29 april 2019 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden. Er werd vervolgens gewezen op de processen-verbaal met nrs. AN.17.LB.175966/2013 en AN.18.LB.051235/2018 wegens diefstal. Voorgaande nummers van de processen-verbaal waarvan melding gemaakt wordt, kunnen worden teruggevonden in de stukken van het administratief dossier.

Wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing niet opgenomen wordt in de beslissing zelf en niet wordt bijgevoegd, volstaat het om in het kort de inhoud van dit stuk te vermelden zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen. (zie: OPDEBEEK I. en COOLSAET A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131-133; RvV, 27 november 2012, nr. 92 236)

Verzoeker betwist de veroordeling tot diefstal en het bestaan van de processen-verbaal niet.

De bestreden beslissing stelt vast dat uit de aard, ernst en recentheid en het recidive karkater van de feiten blijkt dat verzoekers persoonlijk gedrag een actuele, werkelijk een voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er werd gemotiveerd dat het feit dat verzoeker steeds opnieuw feiten heeft gepleegd, niet tot inkeer is gekomen en zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven die de fysieke integriteit en de veiligheid van burgers aantasten, het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en van het niet nastreven ervan.

Het plegen van die misdrijven werd in de bestreden beslissing ook verder afgewogen tegen het argument dat hij in België een gezinsleven zou hebben. Hieromtrent werd gesteld dat er vooreerst niet wordt aangetoond dat het feit dat verzoeker vader is geworden in 2014 van een Belgisch kindje, hem er

niet van weerhouden heeft om misdrijven te plegen. Daarnaast werd geargumenteed dat er geen bewijzen werden voorgelegd van een uitzonderlijke afhankelijkheid van het kind ten aanzien van hem. Er werd bij het nemen van de bestreden beslissing en bij de toepassing van artikel 43 van de vreemdelingenwet rekening gehouden met de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand en de sociale en culturele integratie van verzoeker in het Rijk. De beslissing luidt dienaangaande als volgt: [...]

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert met zijn verwijzing naar arresten van het EHRM, werd er wel degelijk rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan verzoeker en zijn gezinssituatie.

Nu het aan de nationale overheden, in casu de minister, toekomt om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten, is het geenszins kennelijk onredelijk dat gelet op de veroordeling van verzoeker na de geboorte van zijn Belgisch kind op grond waarvan hij thans een aanvraag gezinshereniging indiende en de twee andere processen-verbaal opgesteld wegens diefstal, het actueel karakter van de bedreiging van de openbare orde te weerhouden.

Gelet op voorgaande dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing werd gebaseerd op een inschatting van het toekomstig gedrag van verzoeker en op op de aard, ernst en recentheid van de gepleegde feiten en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat de verwerende partij de beslissing heeft genomen en die blijken uit het administratief dossier.

Verzoeker maakt aldus een schending aannemelijk van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze onder meer voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De voorziene motivering laat verzoeker toe kennis te nemen van de overwegingen in rechte en in feite die aan deze beslissing ten grondslag liggen. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Verzoeker diende een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn minderjarig kind met de Belgische nationaliteit. Deze aanvraag wordt door het bestuur geweigerd om redenen van openbare orde en op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45/1, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet voorziet nog als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

Verzoeker kan dus het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als ouder van een Belgisch minderjarig kind worden geweigerd indien zijn persoonlijk gedrag van die aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Hiervoor volstaat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet, maar het bestuur kan wel verwijzen naar een door het familielid opgelopen veroordeling om aan te tonen dat dit familielid een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde. Bij dit alles dient het evenredigheidsbeginsel te worden gerespecteerd.

Een van de motieven waarop verweerder zich steunt om te besluiten dat verzoeker door zijn persoonlijke gedragingen moet worden geacht een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving is de vaststelling dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven die de fysieke integriteit en de veiligheid van burgers aantasten. Verzoeker betwist dat dit het geval is.

In zijn beslissing wijst verweerder er allereerst op dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 29 april 2019 door de correctionele rechtbank van Antwerpen is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van zes maanden. Het administratief dossier bevat in dit verband enkel een informatieblad in verband met de vasthouding en de strafuitvoering. Het vonnis zelf is niet voorhanden in het dossier. Op basis van de voorliggende stukken blijkt dan ook niet wat de concrete feiten en omstandigheden waren die hebben geleid tot de veroordeling van verzoeker voor diefstal of dat verweerder zich hieromtrent heeft geïnformeerd. Op basis van de voorliggende gegevens blijkt niet dat er sprake was van handelingen van verzoeker waarbij de fysieke integriteit en veiligheid van burgers in het gedrang kwamen.

In de bestreden beslissing wordt verder verwezen naar processen-verbaal uit 2013 en 2018 voor (poging tot) diefstal. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de politie op 9 december 2013 een proces-verbaal opstelde voor poging tot diefstal uit een voertuig en op 1 mei 2018 voor betrapping op heterdaad van diefstal uit een voertuig. Het is onduidelijk of dit laatste proces-verbaal handelt over hetzelfde feit als de veroordeling van 29 april 2019. Zoals gezegd, blijkt niet dat verweerder zich heeft geïnformeerd over de concrete feiten en omstandigheden die hebben geleid tot deze veroordeling. In ieder geval blijkt andermaal niet dat er dan sprake was van handelingen van verzoeker waarbij hij de fysieke integriteit en veiligheid van burgers in het gedrang bracht.

Het feit dat verzoeker reeds tweemaal een inreisverbod werd opgelegd, hij weigert gevolg te geven aan hem betekende bevelen om het grondgebied te verlaten en hij reeds zes aanvragen tot gezinshereniging indiende die telkens werden afgewezen, is daarnaast evenmin van aard erop te wijzen dat verzoeker feiten pleegde waarbij hij de fysieke integriteit en veiligheid van burgers in het gedrang heeft gebracht.

Op basis van de vaststellingen dat de onderliggende concrete feiten en omstandigheden die hebben geleid tot verzoekers veroordeling op 29 april 2019 niet zijn gekend en dat het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker misdrijven pleegde die de fysieke integriteit en veiligheid van burgers aantastten geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier, moet samen met verzoeker wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

2.3.3. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS